

عنوان مقاله:

نقش کارکردی عنصر داستانی «گفت وگو» در حکایت های کهن فارسی نمونه موردی: رساله قشیریه

محل انتشار:

دوازدهمین همایش ملی متن پژوهی ادبی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

اکرم رفیعی - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی، دانشکده زبان و ادبیات، دانشگاه یزد،

خلاصه مقاله:

گفتوگو از عناصر مهم داستانی است که در پیشبرد روایت، معرفی شخصیت های داستان و عمل داستانی نقش اساسی دارد. رساله قشیریه از معتبرترین متون ادبیات عرفانی و از اسناد مهم تصوف است که در قرن پنجم به قلم عبدالکریم بن هوازن قشیری ملقب بهزین الاسلام نوشته شد. در این رساله مولف در پنجاه و پنج باب و در قالب حکایات کوتاه، موضوعاتی همچون شرح عقاید صوفیه، شرح حال مشایخ و بزرگان تصوف و کرامات ایشان و اصطلاحات صوفیه را بیان کرده است. حکایت در رساله قشیریه موجز و اساس آن اغلب بر گفت وگو بنا شده است. در این پژوهش نقش کارکردی عنصر گفت وگو در این رساله بررسی شده است. این مطالعه به صورت توصیفی تحلیلی و با استفاده از منابع کتابخانه ای صورت گرفته است. از مجموع مطالعات این نتیجه حاصل شد که در حکایت های رساله قشیریه، گفت وگو نقش کارکردی دارد. در این حکایت های کوتاه و موجز این رساله پیرنگ، صحنه پردازی و شخصیت پردازی تحت تاثیر مستقیم گفت وگو قرار دارد. روایت و عمل داستانی از طریق گفت وگو اتفاق می افتد. در این گفتوگوها اشاره ای صریح و مشخصی به لحن و شیوه بیان کلام نمی شود. همچنین کوتاهی گفتگوها و تجاوز نکردن آن از دو یا چند جمله، از ویژگی های بارز گفت وگو در رساله قشیریه است

کلمات کلیدی:

عناصر داستانی، حکایت، گفت وگو، رساله قشیریه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1675791>

